

No pogué evitar de reflexionar per un instant sobre aquella afirmació: De fet, i malgrat tenir moltes coses en comú, les diferències eren tant grans que havien provocat que fossin enemics des de sempre.

Els vampirs a les terres catalanes en realitat s'anomenaven estrucs o revivents, per la seva capacitat de reviure després de morts. La paraula vampir provenia del llatí i no s'usà a Catalunya fins temps molt posteriors. Conrad era un bell exemplar de no mort. Alt, prim, amb la pell pàl·lida, un rostre petri, i un somriure sorneguer. Havia deixat de banda vestidures pesades i fosques de setins i velluts de l'època que va ser convertit, per texans i jaqueta de cuir, però el color negre, i les teles gruixudes seguien essent habituals. De fet ell no sentia el fred ni la calor. Els revivents no sentien res de res. Això junt amb la seva immortalitat, i la seva força extrema, feia que la seva maledicció fos atractiva per alguns humans que es deixaven convertir voluntàriament. Niela s'estremí de pensar que algú podia voler ser un assassí assedegat de sang, que matava donzelles i engolia la sang d'infants.

Elles, les aloges, també eren immortals, o com a mínim ningú coneixia una aloja que hagués mort de vella, a més que es mantenien eternament joves. Compartien la seva immortalitat, amb els homes que s'allitaven amb elles a canvi d'una descendència, sempre femenina, de noves dones d'aigua. Molt homes havien caigut en la trampa de la immortalitat de les aloges, però la majoria després ho consideraven més un esclavatge que no pas un privilegi. Doncs les dones d'aigua mai deixaven lliure a un home que haguessin engalipat per baixar a les seves coves sota les gorges o els llacs, perquè cap home viu pogués mai parlar dels seus caus secrets. Així els encantats restaven eternament entre copes de cristall, menjars exquisits, i dones d'extrema bellesa, però sense llibertat de sortir dels seus caus. Les llegendes sovint deien que les aloges també raptaven dones, com la formosíssima Sigirberta

filla del rei dels bagaudes, que Euric, el rei got, matà. El capitòs got després d'assassinar al seu pare volia obligar-la a ser la seva reina, però les agoges l'alliberaren del jou d'aquella bèstia salvatge d'home i la nomenaren la seva reina. Així les dones d'aigua engalipaven homes per ser els seus sementals i ajudaven a dones preses del jou masculí, i això les donà fama de femelles brutals que mataven homes a tort i dret. Aloges, agoges, llufes, dones d'aigo, des de les basses i pous de les Illes, fins les gorges i rius del Pirineu, les dones d'aigua han estimat la nit, passejar sota la lluna gèlida i emmirallar-se en les aigües fosques de rius i estanys.

Niela com moltes dones d'aigua era alta i prima, amb ulls entre verd maragda i blau obscur que reflectien els colors de les aigües pirinenques. Els seus cabells llargs i sedosos, eren negres, però amagaven metxes de color coure que enlluernaven a la llum de la lluna. Algunes goges tenien ales d'espiadimonis, o de papallona, o cues de peix per nedar per les aigües traïdores, però Niela ja no tenia ni el do de volar ni el de nedar per sota les aigües com si fos un peix. No estava segura de com havia perdut els seus dons. De fet, no recordava el moment en que va deixar de respirar sota l'aigua, però la realitat es feia molt de temps que no podia viure en una cova sota les aigües, i per això ara vivia a Barcelona, treballava en una comissaria, tenia un pis i anava a comprar al condis del davant. Però aquella no era la vida que ella volia, que ella desitjava. El revivent es mogué inquiet, fart del seu somiejar.

—M'has tret de la presó, què vols a canvi? —digué en un to aspre.

—Obrir la porta!

—Això ja ho has dit, i és una bajanada. No hi ha cap porta. Si va existir ha desaparegut per les accions humanes fa segles, com els teus dons. Així que no em parlis d'històries esotèriques, i explica'm què vols que faci —digué el revivent. Ella s'esperava el seu escepticisme.

—Doncs els Pedrescremades hi creuen —comentà ella dòcilment. Ell no mogué el cap, però una lleu vibració de la mandíbula li digué que havia captat breument la seva atenció.

—Els buscarien qualsevol cosa que els portés a nosaltres, només volen la nostra aniquilació —Niela assentí.

—I els nostres poders. La immortalitat de molts de nosaltres, els nostres dons — ell no replicà i ella continuà— hi ha un llibre, un llibre blanc —Conrad contingué un esbufec d'incredulitat. Niela era conscient que havia tret a reluir una altra llegenda mil·lenària. Seguí indiferent al gest del vampir— en aquest llibre cada home i dona del món màgic pot llegir el seu futur.

—I? —Preguntà ell entre incrèdul i divertit.

—Si desitges trobar la porta, el llibre et mostrarà com trobar-la dins del teu futur —ell féu un clar gest d'escepticisme.

—I per què no el busques tu el llibre? —Ella assajà una respiració tranquil·la i pausada. Ell la mirà recelós.

—Perquè ja no sóc un ésser màgic, la porta només es revelarà a éssers màgics —contestà ella. El revivent somrigué.

—Llavors per què l'haurien de voler els Marquet i la seva troupe.

—Difícil de saber, suposo que no tenen prou dades sobre les característiques del llibre —contestà la dona evasiva.

—I per què jo? M'has estat buscant a mi explícitament —ella somrigué.

—No és un quest fàcil. Nosaltres ja som pocs, tu ets l'últim de la teva estirp, no queden no morts, no queden tombatossals, no queden dones d'aigua. Necessitava algú fort i valent per aquest camí.

—Fort i valent, i assassí d'aloges! —Replicà el no mort. Ella assentí amb un cop

de cap, intentant contenir el seu ressentiment.

—Els Pedrescremades ens ho voldran impedir –contestà la dona. Ell arrufà el nas encara incrèdul.

La seva expressió era de que tot allò no tenia gens de sentit, i que potser el fer-se humana l’havia tornat boja. Però s’havia compromès així que acceptà:

—Quin és el pla?—Contestà ell. L’Agoja sospirà alleujada. No volia més qüestions que potser no podria contestar.

—Vull trobar Siònia, el Món on la gent no mor mai –digué ella. El vampir assentí sense immutar-se davant la menció d’aquella terra mítica— És un país en què les herbes i els arbres, fins i tot les pedres tenen virtuts remeieres. Aquestes virtuts vénen donades pel riu que les travessa. Diuen que les primeres aloges vam néixer en aquestes aigües. Potser em podré curar allí.

—Què et fa pensar que aquest món mític existeix?

—Hi ha fonts –Contestà ella i amb veu dolça recità:

“A Catalunya el Senyor Morell, patró d’un bergantí que s’estira i s’arronsa, que pot ser petit com una barqueta o bé créixer fins a tocar amb la proa el Cap de Creus i amb la popa el Delta de l’Ebre, s’ha ofert a viatjar fins a la Terra de Siònia. Una illa mar enllà on totes les herbes, arbres i pedres son remeieres i se sap per les velles llegendes, que son capaces de curar tots els mals del món”

—Això no són fonts, són rondalles de quitxalla –tornà a replicar ell. La dona ignorà el comentari.

—El llibre ens pot lliurar la porta que obre el pas al país on la gent no mor mai –continuà Neila. Ell assentí— vull que el trobis, i que em duguis fins la porta —el no mort, indiferent, tornà a assentir.

—I les condicions? Perquè vas dir que haurien condicions –digué ell amb veu

neutre.

—A partir d'ara no pots matar cap humà, ni tan sols la gent dels Pedrescremades —respongué segura Niela. Per primer cop perdé la seva impertorbabilitat. Amb els ulls esbatanants s'aixecà enfurit i tirà la cadira enrere. La dona, malgrat l'estrèpit, fou la que es mantingué impertorbable i silent aquell cop.

—Per què vols protegir els humans, ells ens estan assassinant un, i cadascú de nosaltres! —Conrad intentà mantenir la calma. Ella somrigué.

—Jo sóc humana ara.

—I? Els humans no dubten a matar-se entre ells, i no em dius que no ho faràs tu, em demanes que no ho faci jo.

—No t'ho demano. T'ho exigeixo. Les dones d'aigua hem protegit la humanitat de les forces del mal des de temps immemorials i no deixaré de fer-ho ara per salvar la meua vida —replicà ella. Ell mirà els seus braços i els seus ulls.

—Potser t'hauries de començar a replantejar les teves prioritats, nena —féu ell mofeta. L'aloja no féu cas del comentari sorneguer. L'important era que acceptés aquella condició, encara que era conscient que l'hauria de vigilar— Com penses trobar el llibre blanc —ella s'encongí d'espatlles.

—Hem de trobar algú de l'ordre blanca, ells són els protectors del llibre — contestà ella. El no mort no pogué més que somriure. Una altra història de velles.

—Amb això potser sí que et puc ajudar —digué lentament gaudint de la seva revelació— Potser i només potser, conec un descendent d'un membre de l'ordre blanca —fou Niela la que s'aixecà ara de cop, deixant caure la cadira. El revivent somrigué maliciós.

—A què esperes, doncs? —Preguntà ella impacient. El no mort mantingué el seu posat tranquil.

—Tinc gana —xiuxiuejà Conrad a cau d'orella mentre ensumava de nou el seu coll blanc i estilitzat. Ella sentí el contacte repel·lent dels seus dits gèlids i intentà retirar-se però ell la mantenia per la cintura al seu costat amb mà ferma— Potser em podries donar una mica de la teva sang —ella intentà recular, molt inquieta. Res no temia més una agoja que convertir-se en un no mort— No, m'ho imaginava. Així que haurem de buscar alguna cosa menys sucudenta, però en aquest cau de rates de barri que vius, no crec que sigui gaire difícil —Féu ell, rellepant-se els llavis amb fruïció.